

ligere Resolution straks blive forandret, og Understøttelsen blive given den paagældende.

Saa har jeg endelig et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 5te Valgkreds (R. Nielsen) i Anledning af det af ham stillede Forslag om Henviisning af Andragendet Nr. 7 i Betænkningen. Det er en gammel Bekendt, som vi have talt om tidligere. Dersom det ærede Medlem endda var i Stand til at anføre noget væsentlig nyt i denne Sag, kunde der mulig være Grund til at tage den op paa ny, men det var gammelkendt, alt hvad det ærede Medlem fremførte. Jeg skal imidlertid, da han kom ind paa Spørgsmaalet om, hvorledes Invalidesager i det hele skulde afgøres, anføre, at de Momenter, der komme frem ved Afgørelsen af Invalidesager, ere følgende: For det første maa det godtgøres, at der er Invaliditet til Stede nu, vedkommende maa altsaa befinde sig i invalid Tilstand. Dernæst maa det godtgøres, at der er en Skade, og en Skade, som faktisk har været til Stede i den Tid, da vedkommende var i Militærtjeneste. Desuden maa det godtgøres, at denne Skade enten er paadragen ved Tjenesten eller i alt Fald i Forbindelse med Tjenesten, at den ikke er Tjenestens ganske uvedkommende, og endvidere, at der er Aarsagsforbindelse mellem den Skade, der er paavist at have været til Stede i Militærtjenesten, og den Invaliditet, der nu er til Stede. Det er de forskellige Momenter, der komme frem ved Afgørelsen af Invalidesager. Naar der nu bliver Spørgsmaal om, hvorvidt den Skade, som jeg forudsætter, har været til Stede i Militærtiden, staar i Forbindelse med Tjenesten eller ej, strække vi os overordentlig vidt i Henhold til Loven af 1876 og 1889, og naar der er Spørgsmaal om Aarsagsforbindelsen mellem denne Skade og Invaliditeten, strække vi os ligeledes i Henhold til de nævnte Love overordentlig vidt. Derimod have vi ikke Lov til at stille os saa lemfældig til Spørgsmaalet, om Skaden faktisk har været til Stede i Tjenestetiden, der maa vi forlange noget mere. Saa vist som paa den ene Side Invaliditet er en aldeles nødvendig Betingelse for at faa Understøttelse, er ogsaa Skadens Tilstedeværelse i Militærtjenesten en nødvendig Betingelse. Ellers kan der blive Tale om at give Manden en Understøttelse paa Grund af Trang og alt andet, men der kan ikke blive Tale om at give ham Invalidendeunderstøttelse. Altsaa disse to Momenter ere særlig vigtige. Naar der altsaa

er Spørgsmaal, om Skaden har været til Stede i Militærtiden, er det ikke og kan det ikke paa nogen Maade være nok, at den paagældende selv siger, at han har paadraget sig Skaden i Militærtjenesten, vi maa have noget mere til Støtte derfor. Vi stille os i saa Henseende saa lemfældige som muligt, men den paagældendes Ord alene derfor kunne, som sagt, ikke være tilstrækkelige.

Naar jeg nu skal vende mig til den Sag, det ærede Medlem fremdrog, skal jeg bemærke, det ærede Medlem sluttede med, at „dette er Sagens Sammenhæng“. Ja, dette er Sagens Sammenhæng efter den paagældendes eget Udsagn, men heller ikke en Smule mere. Han siger, at han har haft Aareknuder, medens han var i Tjenesten i 1893. Det er givet, at han mødte til Eftertjeneste i 1895, og at han da blev kasseret paa Grund af Aareknuder, og i Kassationsattesten siges: „Han angiver, at han har haft Aareknuder i 1893“. Dette sidste henviser altsaa kun til hans eget Udsagn. Spørgsmaalet er da det: Er det virkelig sandt, at han havde Aareknuder i 1893? Derom siger Manden, at han ikke blev behandlet for disse Aareknuder, da Lægen sagde til ham, at det var ikke noget at tale om, det kunde vente, til han kom hjem eller noget lignende. Atter her have vi kun den paagældendes eget Ord, og mod hans Udsagn vil jeg sige, at det lyder saa usandsynligt, at jeg ikke tror paa det. Jeg tror saa meget mindre paa det, som Manden blev hjemsendt i Oktober efter to Gange at have ligget paa Lazarettet, den ene Gang for Rosen den anden Gang for Lændegigt, og der staar i Journalen ikke et eneste Ord om, at han har Aareknuder. Hvis han havde haft Aareknuder den Gang, var det vel blevet anført i Sygejournalen. Altsaa kan han ikke hjælpes til Invalidendeunderstøttelse, det er ikke gørligt.

Ordføreren (Busk): Jeg ønsker at sige et Par Ord til det ærede Medlem, om jeg saa maa sige, af mere formel Natur. Jeg kan ikke andet end spørge: Hvad er egentlig Meningen med det ærede Medlems Optræden over for dette Andragende? Det er ikke første Gang, han kommer til os med Andragender, men navnlig i dette Tilfælde ønsker jeg at vide, hvad Meningen er. Det at indgive Andragender til Rigsdagen er jo en Ret for Borgerne, men Rigsdagsmændene have her en Pligt, idet det jo maa være Meningen med Grundlovens Paragraf om, a